Àlbum de fotos

Per DavidG el ds., 09/11/2019 - 08:54

De tant en tant, m'agrada mirar les meves fotos. Sempre que endreço l'habitació o canvio de domicili, els àlbums són una peça imprescindible del mobiliari que cerca el seu lloc.

Avui, de ple a l'era digital, la tria i selecció de les millors imatges no m'agafa tan de temps com quan posava un títol i una data per cada instantània. Es veritat que en tinc més, però no les tinc tant.

Jo surto gairebé a totes però en algunes no: les dels pares quan es van casar, la que es van fer els amics el dia de la festa sorpresa... Em veig i em dic: *Com pot ser que m'agradés aquest jersei? Com em vaig deixar els cabells tan llargs? I aquesta cara de babau? Podries somriure una mica més! Aquí et passés d'afectuós...* I me n'adono que em jutjo com l'únic protagonista de la història que va ser atrapada en aquell instant.

Una mica tip de buscar-me, em pregunto també on és Déu a les meves fotos. On és el Déu que es va fer història en Jesús i que va sent epifania en tot i en tots? On era Déu allà?

Certament Déu estava en mi, si el deixava ser i no estava pendent del meu "quedar bé" a punt d'immortalitzar-me. Potser per això, miro amb més afecte les fotos robades: aquelles on m'han caçat al vol en la conversa, mentre contemplava la bellesa del paisatge o fent-me petit amb els petits. Jo no era el fotògraf, i m'adono que la mirada dels altres descobreix, abans que la meva, la transparència de Déu en mi.

També trobo Déu en l'espai que es genera entre nosaltres, els de la foto. La manera d'estar amb l'altre, al seu costat; la manera d'agafar-se, de respectar-se; la manera de mirar la càmera... Tot això són els sentiments que es teixien entre nosaltres formant un dibuix que recorda –si m'hi fixo bé- a l'amor que ens tingué Crist.